26/10/2023

Εκκλησία και bullying

/ Γνώμες

Πώς μπορεί η Εκκλησία να συνδράμει στην πρόληψη ή και τη θεραπεία ενός από τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η νέα γενιά, αυτό του bullying;

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Συνήθως, η εκκλησιαστική ποιμαντική περιορίζεται σε παρατήρηση εκ του μακρόθεν. Η εύκολη απάντηση είναι ότι δεν μπορεί να εισέλθει στα σχολεία, ήδη από το 2005, δεν μπορεί να έχει πνευματικούς- εξομολόγους που να έρχονται στον σχολικό χώρο και να βοηθούν στην θεραπεία του προβλήματος. Το θέμα όμως είναι πιο σύνθετο από ό,τι καταγράφει αυτή η διαπίστωση. Δεν είναι αρκετό να βλέπεις τον θύτη και το θύμα. Χρειάζεται να μπορείς να παρέμβεις, προληπτικά ή και θεραπευτικά, στο περιβάλλον του, την οικογένεια και τις παρέες.

Το bullying υφίστατο πάντοτε. Από την μία οι μάγκες της τάξης που τρομοκρατούσαν τα αγόρια που δεν συμπαθούσαν και από την άλλη οι σχολιάστριες, οι «γλωσσούδες» που «έθαβαν» τα κορίτσια που δεν ταυτίζονταν με αυτές, ήταν σημεία ενός προβλήματος που η κοινωνία παλαιότερα το ξεπερνούσε με τη σιωπή, με μια μοιρολατρική αντιμετώπιση ότι «είναι σκληρή η ζωή» και πρέπει το παιδί να μάθει να αντέχει. Γεννούσαν έτσι στις ψυχές των παιδιών που υφίσταντο εκφοβισμό, τρομοκράτηση, κακία ένα αίσθημα ταπείνωσης και

εξευτελισμού, που γινόταν θυμός άλλοτε δημιουργικός, να αποδείξω την αξία μου στην κοινότητα και την κοινωνία, και άλλοτε εκδικητικότητα και εμπάθεια, να δυναμώσω ώστε να «πάρω το αίμα μου πίσω».

Σήμερα έχουμε μεγαλύτερη ευαισθησία ως κοινωνία και αυτό είναι θετικό, ασχέτως αν κάποτε φτάνει σε υπερβολές. Παρόλα αυτά, το bullying υφίσταται. Η Εκκλησία οφείλει να το καταδικάζει και να αφήνει κατά μέρος πνευματικές υποδείξεις περί υπομονής. Bullying υφίστανται οι κακοποιημένες γυναίκες και τα κακοποιημένα παιδιά στο σπίτι. Δεν είναι λύση η υπομονή, διότι αυτή δε γιατρεύει την ψυχολογική κατάντια ενός ανθρώπου που χτυπά για να εξουσιάσει ή γιατί ο νους του είναι θολωμένος από το ποτό ή τα ναρκωτικά. Οι πνευματικοί πατέρες οφείλουν να διακρίνουν ανάμεσα στη συγχώρηση, που είναι ζητούμενο της χριστιανικής ζωής, και την προσβολή της αξιοπρέπειας του ανθρώπου, που επ' ουδενί πρέπει να βαφτίζεται «οδός αγιότητας» ή «θέλημα Θεού».

Η Εκκλησία μπορεί να οργανώσει στις κατηχητικές της συνάξεις δραστηριότητες που κάνουν τα παιδιά να χαίρονται και να αναδεικνύουν την προσωπικότητά τους, ακόμη κι αν δεν είναι τα «πρώτα βιολιά» στην ορχήστρα. Τα στελέχη της που έχουν την ευθύνη του κατηχητικού έργου μπορούν να προσέχουν παιδιά που δυσκολεύονται και να συζητούν με παιδιά που λειτουργούν με επιθετικότητα. Να δίνουν ευκαιρίες σε όλες και όλους, αλλά να ορίζουν κανόνες που θα έχουν συνέπειες, αν δεν τηρηθούν.

Η Εκκλησία μπορεί να υπενθυμίζει σε όλες και όλους ότι υπάρχει ο δρόμος της αρετής, που περνά μέσα από την αγάπη. Ότι η αμαρτία δεν είναι μόνο διάλυση της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά και καταστροφή της κοινότητας. Ο θύτης στο bullying δεν πρέπει να τυγχάνει της επιδοκιμασίες των πολλών ή της σιωπηρής ανοχής, αλλά να καταδικάζεται, διότι διαλύει την αίσθηση του «εμείς» με τις πράξεις του.

Παράλληλα, η βία φέρνει βία. Και γι' αυτό η Εκκλησία καλείται να αναδεικνύει το ότι η αγάπη για τα παιδιά περνά μέσα από τα όρια, από την επιδοκιμασία και την αποδοκιμασία, από την διαμόρφωση κριτηρίων επιλογής παιχνιδιών, βιβλίων, στάσης ζωής, ώστε να γνωρίζουν το σωστό και λάθος.

Δύσκολος ο δρόμος και θέλει συστράτευση.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr